

КОНСТАНТИН БАЛМОНТ ЗВЕЗДА НА ПУСТИНЯТА

Превод от руски: Андрей Андреев, 1993

chitanka.info

*Понякога в пустинята се чуват гласове,
но никой не знае откъде са.*

*Думи на един
бедуин*

1

*Ела, о, господи, се моля аз!
Години трийсет в пясъци се скитам
и нося твоя огън, твоя глас,
и те очаквам, и за тебе питам.
Ела, о, господи, се моля аз!*

*Не съществуваш, разумът крещи,
ала сърцето ми във теб се врича,
и падам, и се мъча, виждаш ти —
душата ми не лъже, тя обича,
макар че друго разумът крещи.*

*Помилуй своя роб, потънал в скръб!
Не стигат сили в знойната пустиня,
изгрей пред мене като огнен стълб,
яви ми се, жадувам за светиня.
Помилуй своя роб, потънал в скръб!*

2

*Дълго отправях към тебе молба,
вярвах във своята смътна съдба,
вече не искам да чакам — о, не,
паднал на колене.
Сякаш в затвора врата изгърмя,*

2

душно и страшно е в тази тъма,
ще ми се в бездната да се свлека,
господа да отрека.

3

О, създателю на светлината,
на съня, който дълго сънувам,
не познах твоя глас в тишината,
нито отговор чувам.

Мигар толкова чак си далече
и от своите думи се плашиш?
Ето, късат се струните вече
от несгодите наши.

Аз на заем възхвали не искам —
по-добре е да стенат пленени,
щом не светиш за никой потиснат
и терзаеш смирени!

4

О, как си далечен! Към теб ще намеря ли път?
Простор на безлюдна пустиня очите ми мъчи.
А кости камилски по пътя ми само блестят
и бледа тревица в оскъдната почва се гърчи.

Скъръбя и те чакам. Изникват градини, цветя.
О, радост! Растат, извисяват се палми зелени.
И стомни проблясват, звънтящи от бистра вода.
По-близко, по-ярко. И тръпне сърцето смутено.

„Оазис!“ — то шепне с боязън. Как сладко цъфтят
градините, пълни с живот, с празненства и възхита.

3

Но всичко изчезва! Тук-там само кости блестят.
И вятър полъхва, и жълтите пясъци смята.

5

Но ето и вятърът спря да снове.
По-тих от смълчани по здрач лесове,
протяжен като океана,
без думи, но сякаш че думи кове,
в кълба от мъгла среброткана,
аз глас долових, сякаш той ме зове,
подобен на стихнали от векове
ехтения на урагани.

6

„Ще ме видиш, но в най-ненадейния час
за това няма никой да знае,
ще запее в душата ти изворен глас,
светлина ще трепти, ще сияе.
Ще ме видиш, но в най-ненадейния час.
Не скърби. Аз край тебе витая.

Ти възкликна, че много далечен съм аз
аз съм в теб, ти си в мен — неделимо.
Засега опази само чутия глас:
всичко цялост и смисъл си има.
С лъч невидим над тебе горя всеки миг
и на твоята правда и гордост съм вик.“

7

Там, дето лазурът с пустиня се сля,
звезда с ослепителен образ изгря.

4

*Отгоре изплашено гледаше тя —
и литнаха бавно мечта след мечта.*

*Тих звън се дочу, пред смутения взор
растеше нагоре висок кръгозор,
без граници беше небето в зори —
и с тайни, но тайните то не разкри.*

*Изчезна пустинният лик на часа,
небе — и зад него пак небеса.
Живот уж, а той като сън отлетя.
И щастие вечно изгря, запламтя.*

Рим. Есента на 1897

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.